

eget Forslag, fordi Regjeringen ikke med tilstrækkelig Varme har taget sig af det. Det er en ganske mærkværdig, Motivering efter hvad der er budt vore Dren, og efter hvad disse have maattet taale i hele denne Session. Den anden Grund er endnu værre. Der foreligger her slet ikke nogen Bevilling paa Finantsloven; der foreligger ikke noget Spørgsmaal om, hvad der skal staa eller ikke staa i Finantsloven. Der foreligger derimod et Forslag til en særlig Lov, hvor Spørgsmaalet om, hvad der med Rette hører hjemme paa Finantsloven, aldeles ikke direkte foreligger; og saa siger man: Da vi ikke kunne erkjende, at denne Sag ikke godt kunde optages paa Finantsloven, saa ihjelslaa vi en særlig Lov, som Intet afgjør om dette Spørgsmaal; thi hvad enten saadan særlig Lov vedtages eller ikke, er det jo ikke dermed afgjort, om Spørgsmaalet hører hjemme paa Finantsloven. Jeg kunde forstaa de Herre, hvis de sagde: Denne Sag indeholder foruden det reelle Spørgsmaal om Tillæg til Sager ogsaa et Principspørgsmaal om, hvorvidt slige Sager skulle behandles paa Finantsloven, og da nu Landsthinget har udsløet Sagen af Finantsloven, ville vi benytte denne Leilighed til at hævde, at den skal staa paa Finantsloven, og dette Principspørgsmaal ville vi tvinge igjennem, om saa ogsaa vore Venner maa lide derunder. Vi have saa mange Synder at bære paa, at vi vel ogsaa kunne bære denne med; thi Principet skal hævdes, hvorledes det saa end gaar vore Venner. Jeg kunde forstaa, siger jeg, at man talte saaledes; men det er mig aldeles ubegribeligt, at man kan motivere Dagsordenen med at sige: Vi erkjende, at de vedkommende Embedsmænd have et billigt Krav paa den vedtagne Forhjelpe, men de skulle dog misse denne, fordi Landsthinget for sit Vedkommende har udtalt, at Sagen ikke hører hjemme paa Finantsloven; thi dette kommer jo slet ikke de stakkels Embedsmænd ved. At Sagen ikke skulde kunne behandles i en særlig Lov, har jeg aldrig hørt udtale i denne Sal. Jeg tilstaar derfor, at den Motivering, der er givet Dagsordenen, er mig fuldstændig usattelig fra Flertallets Side. Jeg tror heller ikke, at Flertallet i denne Sal kan dele den, og Hjøndt man i den senere Tid oplever mange utrolige Ting, vil jeg dog først se Afstemningen, før jeg tror det. — Ved Behandlingen af det principielle Spørgsmaal, om disse Lønningsbestemmelser skulle staa paa Finantsloven eller ikke, er min ærede Nabo for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Sølstein-Vedreborg) fremkommen med en Paastand, som jeg saare nødig indlader mig paa, thi principielle Spørgsmaal ere et Gebet, hvor Benene let glide bort, længe før man kommer Jaa høit op i Luften, at man fuldstændig taber Fodfæstet. Smidletid kan jeg dog ikke undlade aldeles bestemt at tilbagevise den Paastand, at, hvis Sagen kan betragtes fra den principielle Side, er den dødsdømt. Denne Paa-

stand er efter min Mening fuldkommen uberettiget. Uden at jeg vil opfaste mig til Dommer over, hvad der principielt hører hjemme paa Finantsloven eller ikke, saa er der en almindelig sund Betragtning, som Enhver, der har lidt politisk Begreb, kan tilegne sig, og det er, at saadanne Lovgivningsspørgsmaal, der fordrer en grundig Overveelse og en i Detail gaaende Behandling, saaledes som Lønningslove osv., hvor man dog virkelig ikke kan eller bør bevilge Pengene uden at overveie, hvorledes Pengene skulle anvendes, høre ikke naturlig hjemme paa Finantsloven. Jeg siger, at de høre ikke naturlig hjemme der, om man ogsaa kan tvinge dem ind der; thi man negter derved Lovgivningsmagtens andre Faktorer den dem tilkommende Ret. Naar slige Sager afgjøres, bør der forlanges en grundig Undersøgelse, Overveelse og Drøftelse af ethvert samme vedkommende Spørgsmaal og en i Detail gaaende Behandling, som umulig kan finde Sted paa en Finantslov, hvis fleste Poster maa vedtages en bloc, og optager man dem alligevel paa Finantsloven, saa er det det Samme, som at skyde de andre Lovgivningsfaktorer til Side. Dette gjælder først og fremmest de almindelige Lønningsspørgsmaal, og naar man nu saa ofte har talt om, at det Tillæg, hvormed der her er Tale, beløber sig til henved $\frac{1}{2}$ Million Rd., saa vil jeg dog spørge, om det kan forsvares lige over for Skatteyderne eller lige over for vort almindelige Ansvar at bevilge $\frac{1}{2}$ Million Rd., uden at gjøre sammens specielle Anvendelse til Gjenstand for en omhyggelig Drøftelse, og om man ikke mener, at man dog umulig kan negte Regjeringen og Landsthinget Ret til at gjøre en Indflydelse gjældende paa Anvendelsen af disse Penge. Jeg kan altsaa ikke paa nogen Maade erkjende, at denne Sag, naar man stiller sig paa et rent formelt Standpunkt, er dødsdømt, men jeg veed meget godt, at i mange, mange Aar har man villet vindicere for Finantsloven flere og flere af den Slags Sager. Der er nævnt adskillige Exempler paa Tilfælde, hvor det er lykkedes. Ja ganske rigtigt; det andet Thing er et meget fredeligt Thing, som nødig gjør Spektakler, naar det kan undgaas, og jeg tror, at man kan tildele Mindretallet her i denne Sal den samme Karakter. Af slige Principiel slippe derfor mange Mig ind i Finantsloven, som Landsthinget maa sluge under de nuværende Forhold, og selv om det skulde faae dem i Brangstruben, maa Thinget dog sluge dem, fordi det et faar Tid til at kaste den op, men her er det en Kamel, som det har faaet i Brangstruben, og den kan det ikke sluge, den maa ud igen. Jeg tror nu ikke, at man med nogensomhelst Billighed kan fordrer, at de stakkels Embedsmænd, hvem Sagen angaar, og som burde være dem, der først og fremmest blev taget Hensyn til ved denne Sags Afgjørelse, bør gjøres til Offer, fordi Landsthinget ikke kan sluge denne Kamel, og det er derfor ogsaa min Overbevisning, at det igjennem Dagsor-